

Ștefan Dragoș Alexandru

VIRUSUL VIETII

Roman SF

O poveste din 2 Mai

LETRAS
Scrie. Publică.

României

ALEXANDRU, ȘTEFAN DRAGOȘ

Virusul vieții : roman SF - O poveste din 2 Mai

/ Ștefan Dragoș Alexandru. - Snagov : Letras, 2019

ISBN 978-606-8935-34-8

821.135.1

COPYRIGHT 2019 Ștefan Dragoș Alexandru

COPYRIGHT 2019 Editura LETRAS

Toate drepturile rezervate.

ISBN 9786068935348

Publicat de Letras

www.lettras.ro

Distribuit de www.piatadecarte.net

Contact editura: edituralettras@piatadecarte.com.ro

contact@lettras.ro

Această carte este protejată de legea dreptului de autor.

Din respect pentru autorul cărții, folosiți-o pentru uzul personal. Puteți reproduce extrase din această carte în limita a 300 de cuvinte, pe site-ul, blogul dvs., în rețelele sociale, folosind întotdeauna semnele citării, urmate de titlul cărții *Virusul Vieții*, de numele autorului *Ștefan Dragoș Alexandru*, și un link către această carte și *Editura Letras*.

Cuprins

Un început.....	5
Cugetul autorului.....	13
1988, 10 martie ora 10:00	34
23 Iulie 1988	38
24 iulie 1988.....	40
10 noiembrie 1988.....	45
După trei ani... 22 iulie 1991	49
28 decembrie 1991	52
10 mai 1995 ora 17:00.....	54
19 iunie 1995	57
27 decembrie 1995 — Sfârșitul copilăriei	62

23 februarie 1996.....	66
O umbră.....	68
CURSUL II.....	82
Origini.....	149
Iarna.....	159
Un suflet zdrobit.....	174

Un început...

Eram înconjurat de un întuneric pur, fără sunet, fără viață...

Mă simțeam bine sau cel puțin asta am crezut...

Contează trecutul când în prezent trăiești? Contează. În ce măsură? Asta decide fiecare. O explozie de senzații mă aștepta în lumina care m-a învăluit.

Îmi era frig, foarte frig...

–Nu respiră, doctore!

–Am tăiat cordonul ombilical din jurul gâtului, așa că acum va putea să respire!

Atunci am prins viață sau cel puțin așa zice mama mea.

Trăiam. , În realitate, asta s-a întâmplat după intervenția medicului. Acum, nu mai contează atât de mult.

Pot considera că am ajuns departe când stau nemișcat? Mă gândesc mereu la ceea ce s-a

întâmplat după ce m-am născut, când mama mă ținea în brațe. Uram orice clipă, o loveam cu mâinile mele mici, încercam deseori să vorbesc, dar nu puteam vorbi. Reușeam doar să scot sunete ciudate și să țip.

Îmi aduc aminte foarte bine de sentimentele pe care le aveam atunci, închis într-o nouă închisoare de carne care nu îmi permitea să comunic.

Pe măsură ce învățam un lucru nou, uitam un alt lucru din trecutul meu.

Încet, încet nu mai știam cine sunt cu adevărat, iar la vârsta de 3 ani ajunseseam să fiu doar un copil de 3 ani.

Îmi rămăseseră doar câteva amintiri. Le aveam, dar erau asemenea unor cioburi dintr-o oglindă spartă demult.

Am învățat să merg, să vorbesc și să scriu așa cum învață orice alt copil și încet-încet am devenit un sâmbure într-un măr mult prea stricat și mâncat de viermi.

Atât de frig... numai din cauza ta!

De ce m-ai adus într-o lume așa de rece?

Senzații ca de ac îmi înțepă pielea, sunete tari îmi zdrobesc sufletul, tremur și nu mă pot opri. De ce? De ce sunt aici?

*Mă vede o ființă mare și mă lovește.
O față mare mă privește,
Lumina mă orbește
Văd o mână încăpătoare,
Nu, nu vreau să fiu prins în strânsoare!*

*Aș vrea să mă trezesc,
Să încep să simt ceva
Dar nu mai vreau să gândesc
Pentru că nu îmi pot opri vederea.*

„Realități Imperfecte“, (Anonim)

Un băiețel se juca fericit în vârful unei grămezi de nisip.

—Uh uhmm uhm, și acum iau asta și apoi asta și și ș..

—Sal, ce faci?

—Sal, fac un castel și mă joc și mai fac și încă un castel și încă unul și și..

—Cum te cheamă?

—Andron, dar mami îmi spune Andi.

—Aha! Eu sunt Robert. Poți să-mi spui Robi, dacă vrei. Pot să mă joc cu tine?

—Da, vino și construiește și tu! E destul loc.

—Ce contruiești?

—Am așa: 3 colibe, o grădină și un spital mare și am mai făcut și niște castele.

—Văd că aici nu e nici o colibă.

—Da, poți să faci tu acolo niște construcții, dacă vrei.

—Spitalul tău arată foarte bine.

—Da, vreau să vindec lumea, toată lumea, să fim cu toții sănătoși și fericiți.

—Sa trăim veșnic... ce frumos sună! Da, e un motiv bun; gândește-te cât de multe am vedea, cât de multe am experimenta!

—Ce sunt alea, construcții?

—Nu, m-am gândit în felul ăsta: tu ai făcut casele, iar eu fac oamenii. Ei vor fi localnicii -- niște ființe puternice ce folosesc micrrrr..., micccc... microcipuri și controlează roboți.

—Roboții sunt muncitorii lor?

—Nu, sunt un fel de rude, muncesc cu toții, sunt o familie. Cei doi s-au mai jucat în felul ăsta de multe ori și au învățat multe. Timpul s-a scurs, ajungând într-un moment important pentru acești doi amici. Afară era noros, rar mai apărea un firicel de lumină. Vântul adia, dar totuși aerul era sufocant și înecăcios, de parcă ar fi ceva în aer, ca un miros distinct, distrus odată cu trecerea timpului.

Andi: Miroase a hoit, zici că a murit ceva sau cineva aici!

Robi: E de la alge; sunt de ceva timp aici...

A: E întunecat e aici, dar frumos.

R: Da, așa e, îmi place cum se vede apa.

A: Mi se pare gri, dar știi că este verde. Vezi cum vin și se retrag valurile, de parcă te-ar chema înăuntru?

R: Da, mă liniștește. E un loc în care aș putea dormi...

Cugetul autorului

Marea Neagră pare neschimbată, indiferent de trecerea timpului. Dar nu este așa. Încet-încet marea se schimbă, se transformă, iar noi ne pierdem ochii în orizont.

În trecut —marea de la 2 Mai era o necunoscută pentru mulți. Localnicii nu se aventurau pe mare pentru comerț. Făceau baie din plăcere, mai prindeau guvizi. Oamenii de aici se numeau scopeți și munceau la câmp. Puteai spune că asta e viața lor, religia lor.

Scopeții își tăiau organele sexuale, atat pe cele masculine (testiculele), cât și pe cele feminine (tăiau sfârcurile sânilor și lăsau femeia incapabilă să mai alăpteze).

Ei doar munceau câmpul, erau parte din el, respirau prin pământ, erau ei înșiși pământul.

Practica acest ritual al tăierii organelor sexuale pentru că vroiau să-și păstreze intacte datinile și averea, doreau ca generațiile următoare să lucreze câmpul și să nu fugă după femei, urmărind alte vise.

Actul sexual în sine era acceptat doar pentru a continua sângele și a avea moștenitori.

Uneori nu făceau deloc dragoste, iar părinții cumpărau un copil pe bani mulți de la câte o familie disperată sau cu probleme. Fetele de 14 ani nu își aruncau bebelușii la gunoi, așa cum se întâmplă azi.

Nu le pasă de bucățica de carne speriată care plânge și țipă, în timp ce este devorată de diverse animale, uneori chiar de oameni ai străzii.

Ne ascundem când spunem că fata este bolnavă, că ei în sine sunt duși. Cum putem să spunem asta? Ei sunt bolnavi că își aruncă moștenitorii sau că îi mănâncă! Ei nu realizează? Nu e adevărat! Oricât de bolnav ai fi, poți realiza, poți alege altceva, dar nu o faci pentru că ești doar UN ANIMAL!

Această tradiție a scopeților a durat ceva vreme. La fel ca oricare altă civilizație însă, a început ușor să dispară.

Erau pe cale de dispariție când a sosit primul om al apei, un lipovean care se ocupa doar cu pescuitul. El a încercat astfel să evite conflictele legate de câmp, pentru a avea ceva de mâncat și, desigur, pentru a avea un venit, deoarece își găsisese locul unde dorea să își întemeieze o familie și să moară. „Suntem oamenii Patriarhului Lipov. El n-a ascultat

ordinul lui Petru cel Mare care-i obliga pe oameni să se tundă (bărbații fără barbă, iar femeile cu părul scurt) și nu-i lăsa să-și poarte cruciulița la gât. Ne-au primit turcii, au zis că putem să ne-nchinăm și cu picioarele, doar birul să-l plătim. Ne-am așezat la ape și-am rămas aici“.

Nea Romca e singurul care vorbește limba și citește psalmii (cum trebuie). „Odată cu mine, o să moară și cântul slavon“. Știi, numele meu înseamnă – Îngerul Cântăreț – „Când n-am să mai respir, aripile au să mi se frângă...“

Nu ți se vor frânge, Deda, căci ești etern!